

Qui era? Algunes pinzellades:

- Madeleine Delbrêl neix el 1904 a Mussidan, i mort el 1964 à Ivry-sur-Seine de l'extraradi de París.
- Durant més de 30 anys va viure a Ivry un barri obrer de París.
- Va treballar activament com assistenta social, vinculada a l'ajuntament del seu barri, governat pels comunistes.
- Va viure amb unes companyes amb les quals formà una petita comunitat. El seu objectiu era: portar una vida contemplativa fonamentada en l'Evangeli i viscuda al cor del món. La seva casa estava sempre oberta a tothom.
- Es comprometé amb la feina que realitzaven els capellans obrers.
- Estimà molt l'Església.
- El seu únic objectiu fou viure l'Evangeli enmig del seu barri, de la seva gent.
- Estigué molt influenciada pel germà Carles de Foucauld
- És considerada una de les grans místiques del segle XX.

Tractarem tan sols alguns aspectes de la seva manera de fer i del seu pensament que ens poden ajudar a viure la presència de Jesús.

ELS ALTRES

- “Nosaltres, gent del carrer, creiem amb totes les nostres forces que aquest carrer, que aquest món on Déu ens ha posat és per a nosaltres el lloc de la nostra santedat”
- Madeleine reconeixia haver vist els altres sense haver-los mirat verdaderament. Ara que ella contempla les expressions dels ulls i de les cares, el carrer esdevé la seva església, el seu claustre.
- “És important parar atenció, en primer lloc, als nostres veïns, als membres de la nostra família, als companys de treball... en una paraula, les persones que nosaltres no hem escollit de conèixer, però que Déu ha volgut o permès que siguin en la nostra vida”.
- “Estimeu-vos els uns als altres tal com jo us he estimat”. “Davant dels comunistes que coneixem, veiem sobretot que són homes, per tant, són el meu proïsme”.
- Ella lluita en un ambient ateu marxista, nosaltres vivim en un ambient d'indiferència, de menyspreu, d'altres cultures.

LA PARAULA DE DÉU

- “Quan la paraula de Déu està encarnada en nosaltres, no tenim dret de conservar-la per a nosaltres: nosaltres pertanyem, des d'aquest moment, a aquells que l'esperen”.
- El grup que es va unir a Madeleine se sentí cridat a viure simplement l'Evangeli.
- “La Paraula del Senyor no és en nosaltres « lletra morta », sinó esperit i vida”.
- “Les seves paraules, que no passen, hem d'escoltar-les i rebre-les, han de complir-se en nosaltres cada dia amb Ell fins a la fi dels temps”.
- “Per prendre la paraula de Déu seriosament, ens cal tota la força de l'Esperit”.
- “La paraula de Déu, un no se l'emporta a la fi del món, en una maleta: hom la porta en si, hom se l'emporta en si”.

SILENCI I SOLITUD A LA CIUTAT

- “No hi ha solitud sense silenci”.
- “El silenci és algunes vegades callar, però és sempre escoltar”.
- “Una absència de soroll que fos buida de la nostra atenció a la paraula de Déu, no seria silenci”.
- “Una jornada plena de soroll, plena de veus pot ser una jornada de silenci, si el soroll esdevé per a nosaltres l'eco de la presència de Déu, si les veus són per a nosaltres missatge i sol·licitació de Déu.”
- “El silenci és caritat i veritat”
- “Tots els sorolls que ens envolten fan molta menys tabola que nosaltres mateixos.”

Preguntes que ens poden ajudar al diàleg del grup:

- **Com encarno la meua vida en els altres? Em porten a Déu? Sento que tinc una tasca a fer amb la gent del meu voltant? Amb la gent més anònima?**
- **Com guia els meus passos l'Evangeli, la Paraula de Déu? I la meua actuació?**
- **Puc arribar a fer silenci enmig del soroll? Tinc experiències de silenci? En tinc necessitat?**
- **En llegir les pregàries: En què ens hem identificat? Què ens ha sorprès?**

Bibliografia

Delbrêl Madeleine,(1966) Nous autres, gens des rues, Paris. Ed. du Seuil,
Delbrêl Madelaine, (1997) La Alegría de crear. Santander Ed. Sal Terrae

El ball de l'obediència

Per ser un bon dansaire amb vós com en
qualsevol lloc no cal
saber a on porta.

Cal seguir,
ser alegre,
ser lleuger.

I sobretot no ser rígid.

No cal demanar-vos explicacions
sobre el pas que us plau fer.

Cal ser com una prolongació,

Àgil i vivent de vós

i rebre de vós la transmissió del ritme de
l'orquestra.

No cal voler avançar a qualsevol preu.

Però sí acceptar de voltar, d'anar de costat.

És necessari saber parar-se i lliscar en lloc de
caminar.

I això no seria més que uns passos imbècils
si la música no en fes una harmonia

Però oblidem la música del vostre Esperit
i fem de la nostra vida un exercici de
gimnàstica;

oblidem que en els vostres braços es balla,

que la vostra santa voluntat és d'una
inconcebible fantasia,

i que no hi ha ni monotonia ni avorriment.

Que per les velles ànimes

que estan immòbils al fons,

en l'alegre ball del teu amor,

Senyor veniu a convidar-nos...

Un nou dia

Un nou dia comença i Jesús el vol viure amb mi.
Jesús no s'ha pas amagat, ell continua caminant
enmig dels homes.

Amb mi es fa present enmig dels homes d'avui.

És ell que acull a través meu a tots aquells que
entren a casa meva, i a tots aquells que trobaré
pel carrer.

Alguns rics, d'altres pobres.

Alguns savis, d'altres ignorants.

Alguns infants, d'altres vells.

Alguns sants, d'altres pecadors.

Alguns que triomfen i d'altres que estan
malalts.

Tots ells seran aquells que vós heu vingut a
trobar.

A tots ells vós heu vingut a salvar.

A tots aquells que em parlin els hi hauré de dir
alguna cosa.

A aquells que els hi falti quelcom els hi hauré de
donar alguna cosa.

Però cadascú viurà per ell, havent d'acceptar la
seva pròpia solitud.

Dins el soroll cadascú haurà de viure el seu
silenci.

Dins la desesperança cadascú haurà de trobar la
pau.

Jesús, en tot, no ha deixat mai de ser el Fill i en
mi vol estar lligat al Pare,
dolçament lligat, durant cada segon.
Deixant-me portar per ell.

Dolç com un anyell davant cada voluntat del
Pare.

Tot serà possible durant el dia que comença.

Tot serà possible, però això demana que jo digui
sí.

El món a on em porta per ser-hi present no pot
impedir-me estar amb Déu: tot és moment de
trobada amb Déu.

Com un infant portat en braços de la mare no
deixar d'estar amb ella encara que la mare marxi
entre la gent.

Jesús és present a tot arreu i ha estat enviat per a
tothom.

Nosaltres som, en cada instant de la nostra vida,
els seus enviats al nostre món.

I Jesús en nosaltres no cessa d'ésser enviat a la
humanitat sencera i fer-se present durant tot el
dia que avui comença: a tots els homes i dones
del meu temps i de tots els temps, tots els homes
i dones del meu poble i del món sencer.

A través de tots els germans que trobarem
durant la nostra jornada i als quals haurem de
servir, estimar, salvar...

Onades del seu amor partiran fins a la fi del món
i fins a la fi dels temps.

Beneït sigui aquest nou dia, dia de Nadal sobre
la terra.

Ja que Jesús encara vol viure enmig nostre.